

יחקור כמם שנחלקו פראשונים בכא דמבואר בנפר' גבי מילש דאפ פירש אינו מחר של לילין שאין מעכבין שמילה אם הוא רק כשבה או

במם שכה דף קל"ג איתא המל כל זמן שעוסק במילה כו" פירש על צילין המעכבין את המילה החד ועל באין מטכבין בת המינה אינו החר ודעת העור יו"ד פי' רפ"ד דום קחי רק בשכת דחם פירש לה ניתנה שבה לדחות משום לילין שאין מעכבין אבל בחול החור גם על שאינם מעכבין כיון דלכתחילם לריך לתולם אבל דעת הרמב"ם הובא בב"י שם דגם בהול אינו חחר על שאינם מעכבין אם פירש וכבר סחשו על הרמב"ם מהא דאמרי׳ בגמ׳ דשבת הניל מאן הנא פירש איני הוזר אמר רבה בב"ח אמר ר' יוחקן ר' ישמעאל בנו של ר"י ב"ב הוא דתני י"ד שחל להיות בשבת מפשיטין את הפסח עד החום דברי ר"י בנו של ריב"ב וחכ"ה מפשיטין הת כולו ודהי ממחי עיב לא האמר ר"י בנו של ריב"ב הסם דלא בעיק ואנוהו אבל הכא דבעינן ואנוסו התנאה לפניו בתלות עשה נפניו סוכה כאה לולב כאה כו' אלא אמר ר"א ר' יוסי סיא דס"ל גבי טדות החודש אם נראה בעליל דאין מחללין עליו את השבת כו' ועכ'פ הא חזיכן דשייך ואנוהו נכי מילה במה שחותך אח"כ גם הלילין שאין מעכבין וא"כ הא ודאי נראה דבחול לריך לחזור משום התנחה לפניו בתנות וכמו בכל מצות שחייב לחזור אחר היותר נאה משום הידור מלוה ורק בשבת אסור דמשום סידור חין מחללין השבת ועיי׳ בשחגם חרי׳ סימו כ׳ מה שכתב כום , והנרחה בדעתו של הרמב"ם לישבו ע"פ הסברה דס"ל דהרי ודחי קשה מחי פריך הנמר' אבל הכח דבשיק ואמוסו ומכיא להך ברייתא דתני עשם לפניו סוכם כאם דמה דמיון הוא זה לזה דבשלמא בסוכה ולולב כשטושה אותו נאה איכא בעת קיום של המלוה ואנוהו ושייך שפיר לומר דקיומו של המצוה לריך להיות באופן היותר נאה ומהודר משח"כ גבי מילה מחחר שכבר מל ופירש ידיו נומנו סרי כבר נגמרה מעשה של המנוה לגמרי דהרי המנוה הוא למול את בנו וכבר כא מלו וכשיחזור אחר שכבר פירש וסילק ידיו על לילין שאינם מעכבין הרי יתנאם בלא קיום המלום ובשלמא הודם שסילה ידין דהוי הכל מעשה אחת שפיר מתיב לחתוך גם אוחם שאין מעכבין כדי שינה מעשה המנוה מהודרת אבל אחר שפי' דכבר אין כאן שום מאום מדאוריי' א"כ במם יתנאה אח"ב והידור מלוה בלא מאוה לא שמענו ומאי מדמה לסו להדדי 'וזה כמה נסתפקתי במי שנטל לולב כשר ביו"ט של סוכות ואח"כ מדמן לו לולב יותר נאם אם יש שליו חיוב ליקח סנאם די"ל דאט"ג דבתחילם אם סיי לפניו שניסם ביחד סיי מחויב ליטול הנאה אבל פחה שכבר נטל וילא בו דאיו עליו חיוב של המנוה א"ב צמה יחנאה זה בלא מנוה, ומש"ה מפרש סרמב"ם לדחיות סגמר' דם"ק דלמא עד כאן לא קאמר ר"י בנו של ריב"ב החם דלה בעינן והמוהו פירוש דלמה לעולם ס"ל לר"י דחש"ג דפירש לח הוי התחלה אחריתא והוי הכל חדה מעשה ואפ"ה ס"ל גבי פסה דאסור להפשים יותר משום דלא שייך ואכוסו מש"ה ס"ל דנם במעשה אחת אפור לעשות יותר מן סוֹריך לו לסעבודם אבל הכא דוריך ואנוסו מלי סבר דחוזר ואט"ג לפירש מ"מ סוי סכל חדה מעשם ושייך והמוסו דסוי בעת קיום המלום, וא"כ הא לכהוף מסיק הגמ' אלא אמרי נסרדעי רבון דפליני על ר"י סיא דס"ל גבי לחם ספנים טפחו של זה בלד טפחו של זה אבל אם פירש הוי התחלה אחריתא ומש"ה אינו חוזר בשבת דלר' יושי דאמר אפילו אלי נוטלין ואלו מניחין אף זה הי' תמיד לדידי' אפילו פירב חחר וא"כ לרבנן דלדידהו הוי פירש מעשה אחריתה וכבר נגמרה כל מרא ומרא שוב לא אמרינן כלל הברא דיתעלל ומש"ה מעשה ראשונה ומש"ה אינו חוזר בשבת א"כ הא ממילא לא

הבירו ואוחימנא מכותל בורו כרי דגם סראשון בוכרח נכרחיתי פרי דלרבא לא איירי רק בזא"ז וא ב פאיך תני וסד כיון דהראשון לא חייבנו אוסו לסוד ממילא גם כשני א"ל לסוד וכאיך אחיי פשטות המשנה דקתני דהחופר השני מוכרה לסוד ודוחק קצת לומר דאיירי כשסראשון רולם לפוד עמם כומלו דאו יכול לבכריה גם להשני לפוד דברי לא תני לב במשנה וסתמא קתני דהפני חייב לסוד ובסלמא מה דהני סתמא דהשני מחוייב נסרחיק ניחא כיון דגם בראשון הוכרח לברחיק אבל בהך דסיד קבה , ול"ל דהך בכח חתי רק כרבון דר"י דלדידהו נם הרחשון מחוייב לסוד ומש"ה הני סתמת דהשני חייב לסוד . אמנם גם לרבנן לא ניהא רק לשישת רש"י דם"ל בסונית דחרדל דכל הסונית קיימת גם לפי המסקנת דלרבת בכל ההרחקות דתניטן בכולהי פירקין אסור אליכא דרבטן גם בליכה כותל ומש"ה גם הרחשון הולרך לסוד חבל לפי' ר"ת ור"ח שהביאו החום׳ והרא"ש שם דלהמסקגא הדר בי' הגמר׳ מכל הסוגיא וגם רבא מודה בכל ההרחקות דאפילו לרבון שרי כ"ז דליכא דבר הניזק והראשון יכול לסמוך ורק בבור לחודא פלינ רבא וס"ל דאסור לכו"ע לסמוך ואפי׳ לר"י משום סברא דכל מרא וכיון שכתבנו דלהרמב"ם לא מסני סברא דבל מרא ומרא לנבי סיד א"כ כא גם לרבק א"ל כראשון לסוד וא"כ הא קשה לרבא דהאיך תני במשנה דהשני מחויב לסוד . אמנס אין זה קושי' אם נאמר דהרמב"ם גורם כגירסת רש"י: [ה] ברא"ש פרק לה יחפור פי' ה' וחין דבריו נרחין כו'

לכחורה ליש דנסי דחולק של סר"י וס"ל דכיון דחינו יכול למחום לה הוי חקה מ"מ הכתי ימחה בידו מבום הטענה דשמח יתעלל לכחום החלון כשיבנה חלירו , ול"ל דם"ל להרה"ש דטענה זו לה אמרינו רה גבי גפת דהיכה טורה בסילוקו משח"כ סתימת חלון ליכה פירהה , ודוחק , וע"כ גרחם דסנם לקמן בחות ו' כתב סרח"ם שם סי' רפת בקר קודם לאולר אע"פ דהוי גירי דילי משום דדירה שאני, וכבר סקשו רבים עליו דסרי סרח"ש הסכים לגירסת ר"ת דהגמר" סדר בי' ולהמסקנא גם רבא ס"ל כאביי בכל המיקיו לבד מבוד ומטעם דכל מרא ומרא וא"כ הרי שוב אין אכו לריכין לתירוך דדירה באלי וכמש"כ התום' להדי' (בדף כ"ה) בד"ה עני דלהמסקנא אין אנו לריכים לומר דירם שאני, וההכרח לומר דהרא"ם חולק על התום' כזה ופ"ל דגם לפי המסקנא דרבא ס"ל כאביי מ"מ היכא דהוי גירי' מחוייב לסלקו אפי' אם סמך מקודם מ"מ אח"כ כשים שם דבר סניזק מחויב לסלק לכו"ע וגם אביי מודה לזה ורק רפת משום דירה שאני , וכזה ניחת (דבדף י"ח) דמשני דירם שאני האמר דיקא נמי דמני עלה אם הי' רפת בקר קודם לאולר מופר ודחקו רש"י והתום׳ דה"ק דמדלא נקט זה בשארי נדקין ונקטה רק ברפת קודה לאולר והתום' נשארו בתימה דילמא נקטה לרבותא ואליבא דר"י ולהרא"ם א'ם בפשיטות דגם לאביי דקאמר מותר לפמוך מ"מ אח"כ כשבא לשם דבר סניות מחויב לסלק סיכא דהוי גירים וא"כ כת שפיר קחמר דיקח נמי דמני אם כי' רפת בקר קודם מותר גם אח"כ וזה הרי ל"ל אסור גם לאביי ובע"כ דדירה שאני, ולפי"ז הרי יש להבין הא דבתחילה פריך הגמ' לרבא מהא דתנן לה יפתח הנום של נחתומין תחת אולרו ולה רפת בהר פעמה דהיכה חולר כה ליכה חולר שרי ומשי פריך לרבה והרי גם לאביי חיקשה , ובע"כ ל"ל דלאביי ניחא לי' שפיר המשנה דבליכה הוצר שרי והח"כ כשיעשה הוצר יסלקו ורק לרבא פריך דס"ל זלרבנן אסור גבי בור גם בלא סברא דכל מרה ומרה ובע"כ דרבה ס"ל דלה מהני מה שיסלקנו אה"כ דם"ל דהיישינן שמא יתעלל ואמאי שרי ברפה אבל לאביי ניחא דלא חיישיטן כלל ליתעלל ומוכרח דס"ל להמקשה דהך סברא דיתשלל לא אמרינן לי' רק לרבא מוכרח כן וא"כ לפי המסקגא דהדר בי' וגם רבה לה אסיר אפי לרבק אלה בבור משום פוסק כרא"ם דיכול לפתוח חלון על החורבה , וכוא הירון שייך ואנוסו אחר שכבר הלכה המלוה דבמה יתנאה וממילא

נכון וכרור : 38

נס בחול אינו חוזר זסו דעת הרמב"ם: